Відсканировано для Hurtom.com в 23.09.2011

МИ ЛЮБИМО ЧИТАТИ

Барвінок

Журнал школярів України

8
СЕРПЕНЬ
2005

ХОЧЕШ ЗАРОБИТИ ПРИЗ — ЗАЗИРНИ НА стор. 5.

АГОВ, ЛІНЬКИ!

ТЕСТ

За кожну відповідь "так" — 1 бал, "ні" — 0 балів.

1. Коли лунає телефонний дзвінок, ти не знімаєш слухавку, сподіваючись, що хтось інший зробить це?

2. Довго чекаєш автобус, бо не любиш ходити пішки?

3. Часто запізнюєшся до школи, бо лінуєшся піднятися з ліжка на п'ять хвилин раніше?

4. Коли дивишся телевізор і читаєш книжку, лежиш на дивані?

5. За першої нагоди обмежуєш фізичне навантаження і прагнеш відпочити?

6. Щодня сидиш одну годину (думаєш, мрієш) — просто нічого не робиш?

7. Після школи не відвідуєш додаткові заняття — і на уроках стомився?

8. Прибираючи в квартирі, не вимітаєш сміття з-під ліжка, шафи?

9. Якщо поряд немає урни, кидаєш обгортку від цукерки будь-де?

10. Якщо працюєш разом з ким-небудь, часто відпочиваєш, щоб напарник зробив більше?

Підрахуй бали. Якщо ти набрав

8—10 балів — ти дуже лінивий. Переглянь своє ставлення до всього, адже незабаром твої ліньки "дістануть" і тебе.

4—7 балів — ти трішки лінькуватий, але тобі не дуже складно впоратися з цією проблемкою. Варто лише захотіти.

0—3 бали — ти працьовитий, але не забувай і про відпочинок, про розваги з друзями.

Головний редактор.....Василь ВОРОНОВИЧ
Відповідальний секретар.....Людмила КОЗІЙ
Редактор відділу літератури.....Світлана ПРУДНИК
Художній редактор.....Олександр БАСС
Літературний редактор.....Любов ВОРОНОВИЧ
Комп'ютерна верстка.....Єлизавета РУДЕНКО

Журнал удостоєний Почесної Грамоти Президії Верховної Ради УРСР — 1978 р., Почесної Грамоти Кабінету Міністрів України — 2003 р.

© «Барвінок», 2005. Передплатний індекс 74022.
Засновник і видавець: трудовий колектив редакції.
КВ № 5689, 12.12. 2001 р.
Адреса: 04119, м. Київ, вул. Дегтярівська, 38—44.
Увага! Нові номери телефонів: 492-93-13; т/ф: 483-99-13.
Нова електронна адреса: E-mail: barvinok@svitonline.com
НОВИЙ ДРУК м. Київ, вул. Магнітогорська, 1.
Тираж 28000 прим., передплатний — 26300 прим.
Ціна за передплатою за Каталогом ДП "Преса", вроздріб — договірна.
Рукописи не рецензуються і не повертаються.
Малюнок на обкладинці С. ШПАКА
ISSN 0132-5930

"Барвінок" № 8 (888) 2005 р. — літературно-художній і загальноосвітній журнал для дітей молодшого та середнього шкільного віку. Заснований у 1928 році

Для тих, хто хоче знати і вміти більше, бути винахідливим, стати лідером, пропонує:

- Східну Золоту Липу.....стор. 3;
- чорногуза з чемоданом.....стор. 4;
- селища термітників.....стор. 5;
- злочини Подушинського...стор. 6—9;
- гетьманські клейноди.....стор. 10;
- надтермінове повідомлення....стор. 11;
- чистомовки.....стор. 14—15;
- хвостаті літери.....стор. 15;
- повторички.....стор. 20, 22;
- лінькотест.....стор. 24,

і багато, багато іншого для розумних, мрійливих, допитливих і кмітливих.

Для "Барвінку" і для тебе придумували, мудрували, писали:

Український народ та інші народи.
Стародавні мудреці, вчені, скіфські майстри.
Винахідники, письменники, журналісти, художники,
Інтернет, "Укрпошта", Федерація футболу України,
Валерій Лобановський.
Президент Барвінок, суперагент Кварк.

Про все

НЕБЕСНІ ГОСТІ

"Коли на територію України падали метеорити?
Денис ПЕТРЕНКО,
Миколаївська обл."

Найдавніший метеорит, про який знають учені, впав на територію нашої країни приблизно 300—330 мільйонів років тому. А віднайшли його у брилі вугілля на Донеччині. Він, вочевидь, при падінні врізався в дерево, яке згодом скам'яніло і стало вугіллям. Кам'яний метеорит "Княгиня 1.5", що впав у вигляді метеоритного дощу наприкінці дев'ятнадцятого століття, — найбільший серед небесних тіл, знайдених в Україні. Він важить майже 500 кілограмів. Однак найбільший його уламок нині зберігається у Відні (Австрія). Хто буде в Києві, неодмінно завітайте до Центрального науково-природничого музею. Тут можна

побачити метеорит "Кримка", що прилетів з космосу на Миколаївщину в 1946 році.

"Яка річка в Україні має найдовшу назву?
Олександр МАЛИЙ, Київська обл."

АЖ 27 ЛІТЕР!

Найдовшу назву має річка, що протікає в Одеській області, — Перший Куяльник Кучурганський (27 літер!). На Дніпропетровщині є річка Калебердянський Омельник (23 літери). В Україні протікають річки, назви яких складаються з трьох слів: Яр Цапиного Хутора або Східна Золота Липа. Знайди їх на карті — і дивуй своїми знаннями вчителя та однокласників.

"Скільки років вишивці?
Олена ПІСКУН, Чернігівська обл."

ВИШИВАННЯ — ДАВНЄ МИСТЕЦТВО

Українськими вишитими рушниками й сорочками захоплюються люди в різних країнах світу. А скільки ж років вишивці? Якщо уважно роздивитися всесвітньо відому золоту пектораль із Товстої могили, то можна помітити, що вже в ті часи одяг прикрашали золотими нашивками і декоративними швами. Тобто на території нашої країни люди вишивали ще 2 400 років тому. А найдавнішу вишивку знайдено під час розкопок Соколової могили в Миколаївській області — їй майже 2000 років. У заповіднику "Софійський музей" можна побачити вишивку XII століття.

ЗШИТА ПАВУТИНКОЮ

"Яка книжка найменша?
Ольга ВАСИЛЕНКО, Дніпропетровська обл."

Найменшу в світі книжку створив український майстер Микола Сядристий — її площа всього 0,6 мм. Це "Кобзар" Т. Г. Шевченка. Книжка має 12 сторінок, на кожній — по вісім віршованих рядків. І в жодному рядку немає переносів. Сторінки такі тоненькі, що перегортати їх можна тільки кінчиком волосини. Обкладинка зроблена з пелюстки безсмертника, аркуші зшиті павутиною. "Кобзар" майже у 20 разів менший від наймініатюрнішої японської книжки.

Барвінковий привіт тобі, читачу!

І куди оте літо так квапиться? Наче за ним женуться 100 вовків і ще й 50 левів. Ніхто за ним не женеться, просто літо — великий квапинька. Воно все хоче побачити-роздивитися само й тобі показати, разом із тобою все скуштувати, всі книжки перечитати, всіма стежками-доріжками пробігти. Та найбільше йому кортить... стати розумником. Отож і квапиться воно до школи, щоб під час наступних найдовших канікул тобі ще більше всього показати і навчити. А ти готовий до школи? Місяць вересень уже проситься в гості зі святами: 1 вересня — День знань; 11 — Усікновення, Головосіки Іоанна Хрестителя (цього дня не ріжуть круглі овочі); 14 — Семена (початок справжньої осені, а в Київській Русі це був початок нового року); 21 — Друга Пречиста, Різдво Богородиці; 27 — Воздвиження, Здвиження (остання птиця відлітає в ирій, не можна ходити до лісу, щоб не зустрітися з гадюкою); 30 — Віри, Надії, Любові та їх матері Софії; Всеукраїнський День бібліотек (про традицію барвінчат, пов'язану з цим святом, читай у наступному номері).

24 серпня — День незалежності України

УКАЗ
ПРЕЗИДЕНТА БАРВІНКОВОЇ РЕСПУБЛІКИ
№ 6

1. Вітаю всіх громадян Барвінкової республіки з Днем незалежності України!

2. Зростайте здоровими і розумними. Не забувайте гасло Помаранчевої революції: "Разом нас багато..." Разом із мамою і татом, друзями, всією барвінковою родиною зробіть Україну щасливою країною.

ПРЕЗИДЕНТ БАРВІНОК

Ліна КОСТЕНКО

ВЖЕ БРАМИ ЛІТА ЗАМИКАЄ ОСІНЬ

Задощило. Захлюпало. Серпень випустив серп.
Цвіркуни й перепілочки припинили концерт.
Чорногуз поклонився лугам і садам.
Відлітаючи в Африку, пакував чемодан.
Де ж ти, літо, поділось? Куди подалось?
Осінь, ось вона, осінь! Осінь, ось вона, ось.
Осінь брами свої замикала вночі,
Погубила у небі журавлині ключі.

Художник І. ПОМЕРАНЦЕВА

ДРОТЯНІ ГНІЗДА

Останнім часом в індійських містах з'явилися гнізда, сплетені з металевого дроту. Однак злагодили їх не якісь роботоптахи, а звичайнісінькі ворони. Живуть вони в містах давно і докумекали, що дріт — міцніший від гілок. А ще він нагрівається на сонці, і гніздо довго залишається теплим.

ТРИКІМНАТНА КВАРТИРА

Птах молотоголов живе на берегах лісових африканських річок, бо любить рибу. Хоч сам невеликий, будує на дереві невисоко над землею велику гніздо-кулю — до двох метрів у діаметрі з круглим отвором-входом. А все тому, що всередині влаштовує собі аж три кімнати: вітальню, комору для припасів і спальню. Спальня знаходиться у задній частині гнізда, вище від інших кімнат — щоб під час підтоплення стікала вода.

ХТО, ХТО ТУТ ЖИВЕ?

Термітів часом називають білими мурашками. Вони й справді схожі на муравлів, однак терміти — родичі тарганів. Ці комахи — неабиякі будівничі. Їхні високі конусоподібні гнізда нагадують собори. Часто термітники сягають восьми метрів заввишки. В Африці можна побачити цілі селища термітників. Будиночки дуже міцні — розбити їх можна тільки ломом. Навіть не віриться, що збудували їх маленькі комахи — всього 10—20 міліметрів завдовжки.

ХОЧЕШ — ВІР, А НІ — ТО ПЕРЕВІР...

- Коник може стрибнути 3 метри в довжину.
- Найменше гніздо у птаха колібрі.
- Бабка розганяється до 60 кілометрів на годину.
- Крик птаха кукабари, який живе в Австралії, нагадує сміх людини.
- Мурашки-кравці склеюють гніздо з листя.
- Жук-голіаф — найважчий серед комах (може важити 100 г).

ХОЧЕШ ЗАРОБИТИ ПРИЗ?

Спробуй упізнати, які уроки в школі майбутнього намалював на обкладинці художник.
А також пофантазуй і напиши, якими б ти хотів бачити уроки. Серед тих, хто упорається із завданням, розігруватиметься приз — дитяча енциклопедія.

Леся МОВЧУН

Розшукується п

Казковий детектив

ЗЛОЧИНИ ПОДУШИНСЬКОГО

Подушинський, упевнений, що полюють не на нього, а на Івана Івановича, поспішав здійснити свої огидні плани. Одного вечора Вероніка Степанівна помітила, що з дому позникали подушки.

Останнім часом у ліжку Івана Івановича подушки не було. Це, міркувала Вероніка Степанівна, тому, що він дуже змінився: сів на дієту, робить зарядку. І йогою, мабуть, зайнявся — на твердому спить. Та Вероніці Степанівні на твердому спати не хотілося. Їй подобалося спати на двох подушках. На першій, з гусячого пуху, Вероніці Степанівні снилися польоти — то на диких гусях, то на літаку, то на ракеті, то на дельтаплані. Друга, з качиного пуху, дарувала їй зовсім інші сни: про те, як вона плаває то на катері, то на кораблі, то на підводному човні, то тримаючись за качину лапку.

Так от, тепер у Вероніки Степанівни не стало жодної подушки. Натомість у квартирі оселилося двоє типів. Були вони якісь мішкуваті й мовчазні.

— Це мої охоронці. Я ж тепер займаюся бізнесом, — збрехав Подушинський.

Те, що він зі своїми "охоронцями" робив, було не бізнесом, а злочином. Щоранку, надівши костюм і кра-

ватку, Подушинський у їхньому супроводі йшов "на справу". Заходив у перший-ліпший будинок і дзвонив у першу-ліпшу квартиру.

— Хто там? — запитували зі свого помешкання тітонька, бабуся чи дядечко.

— Перепрошую за нав'язливість, але наша компанія "Гопкноп-сервіс" проводить рекламну акцію "Товар іде у народ". Першому мільйону покупців — безкоштовний пшик.

Зацікавлені люди відчиняли двері і... платили за довірливість. Охоронці накидалися на жертву і скручували їй руки. А Подушинський тим часом знаходив потрібну йому річ — подушку. Вищипавши з неї трохи пір'я, бандюги надимали щоки, і біла хуртовина поглинала господаря чи господиню квартири. А коли пух осідав, це вже були півень або курка. А їхнє місце займала людина-подушка.

Закінчення. Початок у № 5—7, 2005 р.

ївень, або Злочини зухвалої подушки*

Невдовзі у місті з'явилося чимало перетворених подушок. Вони мали такий самий вигляд, як їхні колишні власники, а от вдачу — цілком іншу. В автобусі штовхалися і наступали на ноги. За проїзд не платили, а контролерам показували язика. На роботі грюкали дверима, грубіянили начальникам і підкладали кнопки на стільці співробітників. Але найразючіше змінився директор школи. Він посадив учителів за парти, а вчителями призначив запеклих двієчників. Та це ще не все. Ті з подушок, які приходили на місце зубного лікаря, хапали на вулицях людей, тягли їх у кабінет і рвали їм зуби. Подушки-кондитери клали в тістечка перець і гірчицю. Подушки-двірники розкидали по траві сміття, розмальовували стіни і виганяли малюків з дитячих майданчиків.

Тривога у місті зростала. Подушинський готувався ось-ось захопити владу і будував пухово-пір'яну фабрику. Сотні курей і півнів, які недавно були людьми, чекали свого сумного кінця на птахофермі.

СЛІДСТВО ТРИВАЄ

Ляпус летів над містом. Унизу біг Полкан. Щоправда, впізнати його було важко. Міліціонер Ромашка зі старої шуби пошила кудлатий костюм, і тепер чистокровна німецька вівчарка була схожа на звичайнісінького бобика. І лише уважно придивившись, можна було побачити, як у хутрі поблискують дватри надкушені ґудзики від старої шуби.

Отже, внизу біг перевдягнутий Полкан, угорі летів Ляпус. Міліціонер Ромашка сиділа біля вікна у відділку, готова їхати з нарядом міліції на затримання Подушинського. На своєму балконі сидів і розгодований бультер'єр Масик. Раптом Ляпус втратив орієнтацію і каменем звалився на балкон до Масика — це золотий зуб собаки заслiпив папузі очі.

Полкан задер голову і покликав Ляпуса:

— Гей, друже, з тобою все гаразд?

Та замість Ляпуса висунув голову і вишкірився Масик.

— Шефе, суповий набір замовляв? — Масик лапою стискав непритомного Ляпуса. — Тоді тримай, мені цього добра й дарма не треба, бо в нас сьогодні на обід відбивні. А хочеш — заходь, пригощу... Смакота — від вуха до вуха оближешся!

Полкан скористався запрошенням. Ні, він не поласився на соковиту відбивну — треба було рятувати друга. Не ловити ж і справді його внизу, як суповий набір у пакетику. Полкан побризкав Ляпуса водою, і той розплющив очі, тріпонув крильцями. Масик втягнув носом повітря і хитро примружився. Нафталіновий дух старої шуби не заглушив запаху, якого він завжди побоювався, — запаху міліцейського собаки.

— Хотів іти в міліцію, аж тут міліція сама до нас завітала, — сказав Масик.

— Чого тобі? — набурмосився Полкан. — Невже щось пригадав про свого сусіду Івана Івановича?

— Пригадав, пригадав! — підлабуз-

нюючись, замахав куцим хвостиком Масик. — Іван Іванович не винуватий! Це той Подушинський злочинець.

— Здається мені, що ти це не пригадав, а вигадав! Як може одна людина бути і винною, і невинною?

— Одна — ні, але зараз їх двоє! Іван Іванович — півень, а Подушинський — не півень... Чи не Іван Іванович... — заплутався Масик, який не звик так багато думати. А потім додав: — Ідіть краще до них. Може, вони самі пояснять, хто з них справжній Іван Іванович. Як на мене, той, що півень, на Івана Івановича схожий більше!

Поки Масик розповідав, Ляпус обсох і міг летіти далі. Він пурхнув з балкона і підлетів до вікна квартири номер 66, де Зоя та Іван Іванович з нетерпінням чекали приїзду бабусі Малини.

— От щастить так щастить! — вигукнула Зоя, коли Ляпус влетів просто у кватирку. — Це вже точно мені подарунок від Діда Мороза!

Хоч Ляпус і не зрозумів, до чого тут Дід Мороз, та не став кричати: "Я з міліції!" Від таких слів не тільки у злочинця — у будь-кого душа похолоне.

"Так, півень тут!" — задоволено подумав Ляпус.

Тим часом Полкан зупинився під дверима квартири номер 99 і прислухався.

"Так, Подушинський тут!" — подумав Полкан.

Дочекавшись, коли Зоя вийде з кімнати, Ляпус підлетів до Івана Івановича і смикнув його за найдовшу пір'їну.

— Кок-ко-кок! — вигукнув Іван Іванович, що означало "Ой-йо-йой!".

— Спостереження номер один: пір'я справжнє, — пробурмотів собі під ніс папуга.

Він обійшов навколо Івана Івановича і прискіпливо глянув йому в очі. Іванові Івановичу стало млосно, до горла підкотився клубок. Він голосно прокашлявся:

— Кукуріку!

— Спостереження номер два: голос півнячий. Висновок: півень зозулястий звичайний, зріст півметра. Прикмети збігаються, — пробурмотів Ляпус.

Іван Іванович зовсім розгубився і забелькотів:

— Мене ви-кри-кри-то? Я ж нічого не зробив... Він мене за кри-кри-ла — і в портфель... А коли банк був за-кри-кри-кри-тий...

— Я все знаю! Іван Іванович — це ти. А Подушинський — злодій. Одного не збагну: як ти став півнем?

Іван Іванович зі сльозами на очах розповів, як він був скромним дядечком, що любив поспати, і як ця клята подушка позбавила його приємності жити у власній квартирі та їсти смачну яєчню, приготовлену Веронікою Степанівною.

— Подушинський — загроза всім порядним людям. Кожен має право повалятись у ліжку в неділю. І карати за це — жорстоко! А скільки корисного можна зробити лежачи: подивитися телевізор,

поспівати, почитати, помріяти, поспати. І головне — найважливіші наукові відкриття роблять саме вві сні! — гаряче переконував Ляпуса Іван Іванович. — Коли очі заплющені, мозок не відволікається, і йому будь-яке завдання по зубах!.. А взагалі, — подумавши, додав він, — треба бути трохи завзятішим. А то одного ранку замість тебе піде на роботу якийсь Подушинський і такого наробить...

МРІЇ ЗБУВАЮТЬСЯ

Полкан тим часом дізнавався, що насправді робить Подушинський. Він прибіг непомічений за Подушинським і його бандитами до птахоферми. Удаючи бездомного пса, Полкан нишпорив на пустирі. Він шукав завалящої курячої кісточки і в душі радів, що не знайшов жодної. "Не так усе й погано, — думалося йому. — Принаймні всі перетворені люди живі-здорові. Злочинці на місці. Треба викликати підмогу!"

Полкан задер голову і тричі гавкнув. Верхівка тополі гойднулася, і звідти посипалося листя. Це Ляпус почув умовний сигнал і полетів до міліціонера Ромашки.

За годину все було скінчено. Заскочені зненацька, злочинці навіть не опиралися. Вони їхали в заґратованій машині, м'яко підскакуючи, ніби справжні подушки, які вранці збиває дбайлива господиня. А коли міліцейська машина зупинилася біля в'язниці й міліціонер Ромашка скомандувала "Виходь по одному!", жоден із трьох бандитів не поворухнувся. Та й не могли вони цього зробити. На сидіннях лежали три подушки в брудних наволочках. Подушинського серед них упізнали тільки по розпоротому напірнику. Міліціонер Ромашка перевдягнула їх у смугасті пошивки і оберемком віднесла в окрему камеру.

Кури й півні, випущені на волю, нікуди не розбігалися. Спеціальним міжміським маршрутом їх відвезли у місто. На автобусній зупинці чекала бабуся Малина. При виході вона оббризкувала кожного пасажира відомим тільки їй відваром трав, і до своїх домівок поверталися щасливі люди, залишивши біля автобуса гору скинутого пір'я.

У місті відновився порядок. Тільки от спати на подушках більше ніхто не хотів. Іван Іванович увів моду на подушки з пахучого сіна. Сам він дуже змінився: покинув роботу в банку "Діамантова рука" і відкрив фабрику, на якій з Веронікою Степанівною випускав саме такі трав'яні подушки. Консультувала його, звісно, бабуся Малина. Вона ж бо добре знала корисні властивості трав. А її онучка Зоя стала дуже щасливою дівчинкою: у неї оселився папуга, про якого вона колись писала Дідові Морозу. І хоча Ляпус був не з Північного полюса, а з міліцейського відділку, про це Зоя так і не довідалася. Тому перед наступним новорічним святом вона хоче попросити ще один подарунок — розумного собаку. Напевно, і це бажання здійсниться. Ляпус давно вмовляє Полкана вийти на пенсію і переселитися до Зої.

Художник Н. КОХАЛЬ

Клуб Юних філателістів

ГЕТЬМАНСЬКІ БУЛАВА І ШАБЛЯ

Сьогодні на засіданні КЮФу познайомимося з марками, які створив художник Василь Василенко. На них він зобразив гетьманські клейноди та особисті речі Богдана Хмельницького, що зберігаються у музеях України, Польщі, Швеції та Росії.

Щоб відчути бойовий дух воїнів Богдана Хмельницького, доторкнися до зображеного на марці прапора, який зберігається у Військовому музеї у Стокгольмі. Якщо хочеш зрозуміти, що таке сильна гетьманська влада, то уяви, що тримаєш у руках зображену на марці булаву Богдана Хмельницького із Варшавського Музею Війська Польського. А якби шапка славетного гетьмана не вважалася державною реліквією і не зберігався в Національному музеї історії України в Києві, то приміряти її було б не менш цікаво, ніж чарівну шапку-невидимку. Та остання зробила б тебе лише непомітним. А шапка гетьмана додає величі. Не менш унікальна водосвятна чаша Богдана Хмельницького знаходиться у Москві в Державному історичному музеї. Доторкнувшись до марки з її зображенням, ти відчуєш смак священої води, що очищує душу і надихає на подвиги. А інші дві марки допоможуть тобі уявити, що тримаєш у руках кухоль і шаблю Богдана Хмельницького з Краківської Фундації князів Чарторийських. Цього року унікальні пам'ятки історії, гетьманські клейноди, були привезені на українську землю.

Якщо тобі не пощастило їх побачити, роздивляйся яскравий багатоколірний поштовий блок видавництва "Марка України". Поштарочка розповіла Барвінку, що на полях блоку, як і на кожній марці, зображено герб Богдана Хмельницького. Але якщо на полях блоку його видно завжди, то на марках при звичайному освітленні герба ти не побачиш — він світиться лише в ультрафіолетових променях. Видавництво "Марка України" подбало про захист марок від підробок.

СЛОВНИЧОК ЮНОГО ФІЛАТЕЛІСТА

БЛОК ПОШТОВИЙ — особлива форма випуску марок, призначена для наліплювання на кореспонденцію. У блоці буває від однієї до шести різних чи однакових за малюнком марок. Береги блока теж містять певні написи та малюнки. Блоки продають лише в цілому вигляді. Але засвідчити оплату поштової кореспонденції марки з блока можуть і самостійно, без його берегів.

Сюрпризи чекають на тих із вас, барвінчата, хто напише, яких гетьманів України зображено на сучасних українських марках.

Сюрпризів уже дочекалися Наталія МАРЧУК із Волинської, Олег ДМИТРЕНКО з Житомирської, Максим МАТВЄЄВ із Київської, Віталій ГУДОВИЧ із Кіровоградської, Інна СПАСЬКА із Сумської, Інна РОВНА з Чернігівської областей, Олександр ОЛЕКСІЄНКО з Києва, Тетяна МАХАНЬКО з Миколаєва, Анастасія ЧАЙКОВСЬКА з Рівного, Роман НЕСТЕРОВ із Черкас.

ЩЛКОМ ТАЄМНО

Тільки у нашому журналі, тільки для наших читачів ми друкуємо спецповідомлення суперагента Кварка

СТЕЖИНА ПРИГОД

Кварк розгублено озирався довкруг і мало не плакав. Від мальовничого березового гаю, де він так любив відпочивати і де була надійна схованка, в яку зв'язкові клали йому посилки від шефа, залишилися обгорілі стовбури дерев та зловісно шурхотів під ногами попіл.

Біля обвугленого пенька суперагент помітив закіптюжені банки, а поряд ще тліли залишки величезного вогнища. Все зрозуміло: хтось добре повеселився...

Зажурений Кварк повернувся до своєї резиденції. Він довго сидів біля рації, мовчки дивився на вогнегасники на стіні. А потім рішуче дістав із сейфа свою знамениту теку і вийшов в ефір відкритим текстом:

"Усім, усім, усім! Надтерміново!

Усіх, хто мене чує, благаю: не розпалюйте вогнища у лісі! Суха трава, минулорічне бадилля спалахують умить, загасити їх дуже важко.

Якщо є нагальна потреба розвести вогнище, знайдіть захищене од вітру місце (найкраще неподалік струмка чи річки).

Вирийте прямокутну ямку завглибшки 15—20 сантиметрів. Відтак уважно обдивіться, чи немає поблизу чогось такого, що може спалахнути від найменшої жаринки. Наберіть у пластикову пляшку води, поставте поряд. І лише тоді розпалюйте вогнище. Ні на хвилину не залишайте його без нагляду.

Зібравшись додому, ретельно загасіть залишки вогнища. Присипте землею і для певності зверху полийте водою.

Коли побачите кинуте кимось тліюче вогнище, не минайте його, загасіть, щоб не сталося лиха.

Якщо відчуєте запах диму, почуєте тривожні крики птахів, передусім визначте напрям вітру і йдіть у протилежний бік.

За першої можливості розкажіть про це дорослим чи зателефонуйте за номером 01".

Сподіваємось, барвінчата, що ви прислухаєтеся до заклику суперагента Кварка і робитимете усе так, як він радить.

Художник Н. АНІКІНА

ІМЕНІ ВАЛЕРІЯ ЛОБАНОВСЬКОГО

Сьогодні наш м'ячоліт не полетить до далеких країн, а кружлятиме над центром Києва. Бо саме тут у далекому 1934 році було збудовано один із кращих стадіонів України — "Динамо". За улюблену команду на ньому вболівали близько 23 тисячі глядачів, частину яких від негоди і сонця захищав дерев'яний навіс. Стадіон став щасливим для біло-голубих: кияни привозили додому срібні й бронзові нагороди чемпіонату СРСР. І успішно конкурували з московськими командами, які в ті часи були законодавцями футбольної моди.

Однак під час війни стадіон було знищено — він став місцем боїв. Відгомін тих далеких подій — боєприпаси — мінери знайшли тут всього декілька років тому. У 1956 році його відбудували.

З 15 травня 2002 року стадіон носить ім'я великого динамівця Валерія Лобановського. Тут щороку відбувається турнір імені уславленого тренера.

РЕПОРТАЖ ВЕДЕ...

Привіт, барвінчата!
Це я, горобчик Гол,
по стадіонських усюдах літав
і цікавинок для вас назбирав.

ЧЕРЕЗ ВТРУЧАННЯ ГЛЯДАЧІВ

Під час зустрічі двох німецьких провінційних команд (сталося це в середині минулого століття) рахунок був нічийним. Наприкінці матчу нападник гостей спрямував м'яч у порожні ворота суперника. Стадіон завмер. Не розгубився тільки заповзятий вболівальник місцевої команди. Він вибіг на поле і в останню мить вибив м'яч з лінії воріт. Рахунок не змінився. А в протоколі матчу суддя зробив запис: "Гра закінчилася внічию через втручання глядачів".

ОКУЛЯРИ ВІД ВОРОТАРЯ

Італійський воротар Гроссо під час гри порадив судді одягнути окуляри, за що той вилучив його з поля. Як з'ясувалося потім, воротар є власником магазину окулярів, а в арбітра й справді поганий зір. Дисциплінарна комісія, яка розбирала цей конфлікт, вирішила, що воротар не образив арбітра, а дав йому слушну пораду. Воротареві пробачили, а суддя купив у його магазині окуляри.

ЗВІДКИ ВІН ПРИКОТИВСЯ?

На початку XIV століття в Італії з'явилася нова гра — флорентійське кальчо. Дві команди по 27 чоловік кожна змагалися на майдані і прагнули загнати якнайбільше м'ячів у намет, який символізував фортецю команди-суперника. Грали набивним м'ячем. За грою уперше в Європі наглядав суддя.

КОЛЕКЦІЯ ГОЛІВ

На чемпіонаті світу 1998 року англієць Пол Скоулз створив маленьке диво. Цього юнака не часто запрошували до збірної. Тож прагнув виправдати довіру тренера у стартовій грі проти команди Тунісу. Він "затероризував" суперників своїми постійними набігами на ворота і влучними ударами. І на передостанній хвилині матчу забив один із найкрасивіших голів чемпіонату світу: отримавши пас, трохи змістився праворуч і по високій дузі спрямував м'яч мимо воротаря в дев'ятку.

КОНКУРС!

За яку команду грає і скільки років Пол Скоулз? Переможці конкурсу отримають м'ячі.

САМ СОБІ ТРЕНЕР

ІГРИ ДЛЯ НАВЧАННЯ ТЕХНІКИ ГРИ У ФУТБОЛ

На відкриті ворота

Ця гра навчає веденню м'яча та обведенню суперника. У ній можуть брати участь кілька груп по два гравці. Посередині майданчика (20х20 м) окреслюють коло діаметром 5 м і фішками або прапорцями позначають ворота завширшки 2 м.

Один із гравців намагається обвести суперника і забити м'яч у ворота. Якщо суперник відбирає м'яч, або м'яч перетинає бічну лінію, або після забитого гола він переходить до іншого гравця. Гол забивають, не переступаючи лінії кола. Після кожних 2 хвилин гри треба робити невеликі перерви.

ПЕРЕВІР СЕБЕ

Контрольні вимоги для юних футболістів (6 клас)

Хлопчики: ведення м'яча на 30 м з торканням його не менше трьох разів — 6,8—6,4 сек.; 3 удари по м'ячу у вказану половину воріт — 1—3 влучні удари; жонглювання м'ячем правою і лівою ногами, стегном, головою без повторення однією ногою чи частиною тулуба — 6—10 разів.

Дівчатка: ведення м'яча на 30 м з торканням його не менше трьох разів — 7,0—6,6 сек.; 4 удари по м'ячу у вказану половину воріт — 1—3 влучні удари; жонглювання м'ячем правою і лівою ногами, стегном, головою без повторення однією ногою чи частиною тулуба — 5—8 разів.

ТАБЛО ПЕРЕМОЖЦІВ

Найкраще на запитання конкурсу відповіли й нагороджуються м'ячами учні другого класу Дніпровокам'янської середньої школи Дніпропетровської, Роман ПЕДЬКО з Черкаської, Ярослав ДЕМЧЕНКО з Чернігівської областей.

Правильна відповідь: Пеле тричі ставав чемпіоном світу: в 1958, 1962, 1970 роках.

Варвара ГРИНЬКО

ЧИСТОМОВКИ

Барвінчатко! Прочитай чистомовки вголос. А ще краще — вивчи напам'ять і повторюй їх час від часу. Вони допоможуть тобі позбутися вад мовлення (якщо маєш їх) і виробити правильну вимову. І не забувай: усі звуки люблять, щоб їх чітко вимовляли.

ШПАКИ ПОСНІДАТЬ ВИЙШО

ЖМУРКИ

Журавель по жабенят
Вийшов на купиння.
А вони усі підряд —
Жух! — у жабуриння.
— Журавлику-журко!
Нумо грати в жмурки.

ОСЕЛ

Весело
Осел
Ішов
До ясел.
Куди б
Ішов
Осел,
Якби
Не було
Ясел?

ТИГР

Тигр ричить,
Ричить тигриця —
Пролетіла низько
Птиця:
— Фур-р-р...
І смугасті
Тигренята
Шкірять гострі
Зубенята:
— Гир-р-р!

ШИНШИЛИ

Шиншили, шиншили,
Тікайте, шиншили,
Щоб шкірки не здерли,
Щоб шубки не зшили.
Шусь, шиншили!
Шусь!

ШУЛІКА

Шуг! — шуліка шугонув,
До курчат у двір майнув.
Тут Сашко стоїть уже —
Пильно квочку стереже.

Від шуліки, від ворони
Він — надійний оборонець:
— Шуги, шуги із подвір'я,
Бо своє розгубиш пір'я!

РЕМЕЗ

Ремез,
Ремез,
Ремезята —
У кущі
Лозовім
Хата.
Ремез,
Ремез,
Дрібна
Птичка,
А гніздо —
Мов
Рукавичка.

ЧЕРЕПАХА І ЧАПЛЯ

В очереті — черепаха,
З очерету чапля — птаха.
Чапу, чапу, чапулиться,
Чапля чує — чепуриться.
З очерету — черепаха,
В очереті чапля — птаха.
Чапу, чапу до води:
— Черепахо! Йди сюди!
Вже тут сонце не пече,
Чиста річечка тече!

ШПАКИ

Шпаки
Шинкують
Вишню.
Шпаки
Поснідать
Вийшли.
Найбільше
Люблять
Вишню
Шпанку —
Сидять
Шпаки
На вишні
Зранку.

Художник Н. АНІКІНА

МАЙДАН ЛУСТУНІВ

Оксана СЕНАТОВИЧ

ЗУСТРІЧ З БУКВАРЕМ

Сів читати у дворі.
Гарні букви в букварі!
Ця хвостата, та вухата, —
чи то птиці, чи звірята?
Раптом вітер-мандрівник
на буквар дмухнув і зник.
Вітер букви здув як стій!
Я услід побіг мерщій.
Обручем буква О
шляхом покотилася.
Підстрибнула — у вікно
сонцем задивилася.
Буква Т, немов навмисне,
настовбичилась стовпом.
Глянув я — місточком висне
буква М над потічком.
Біля неї сіла враз
буква Н на перелаз.
Буква Б — гарбуз на плоті,
З — як ластівка летить.
Ж загрузло у болоті,
разом з жабами мовчить.
Сів я верхи на коня,
букви ті шукав півдня:
— Хто швидше до мене,
тому дам зелене!
Хто швидше за мною —
візьму в школу з собою
перший раз
у перший клас!
Перший день —
дзень-дзелень!

ВУЛИЦЯ РОЗУМНИКІВ

У родині Плаксюків 3 дочки і в кожної є брат. Скільки дітей у родині Плаксюків?

ПРОВУЛОК ЗАГАДКОВИЙ

Геннадій ГОРОВИЙ

Усе-усеньке літо
Квітують жовтим цвітом.
Зростають дуже швидко,
З-під листя їх не видко.
Зелені, мов листочки,
Смачненькі . . . . . .

* * *

У дубовому лісочку
Заховались під листочком.
Руда білка їх збирає
І на зиму запасає.

УЗВІЗ КМІТЛИВИХ

Скільки кущів смородини росте біля підвалу?

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ, надруковані у № 7

День і ніч.
Сито.
Про себе.

Це твоя Україна

Запорозька Січ — козацька республіка*

Запорозьку Січ учені називають козацькою республікою. Відомо, що всі важливі питання запорожці вирішували спільно на козацьких радах. Право голосу на ній мав кожен запорожець. На раді обирали козацьку старшину — кошового отамана (гетьмана), суддю, писаря, осавула, обозного*. Обрані на посаду козаки отримували відзнаки — клейноди, що символізували їхню владу: корогву, бунчук, булаву та печатку з гербом. Згодом клейнодами були перначі, литаври, палиці тощо.*

Оксана ДАНИЛЕВСЬКА

На Січі постійно перебувала козацька залога. Більшість запорожців мешкала в зимівниках і за відповідним сигналом приходила на Січ, щоб взяти участь у походах або радах.*

Відважне козацьке військо не раз ставало у пригоді польському королю в його боротьбі з ворогами. Тому й вимагало для себе більше прав. Але королівська влада боялася запорожців і робила все, щоб зменшити їхню кількість. Козакам дозволялося жити лише на певній території, визначеній польським урядом. Всіляко утискувалося церковне життя українців, мова, польська шляхта гнобила все українське населення. Це викликало протести. У тридцятих роках 17 століття одне за одним спалахнули козацькі повстання. Мешканці міст і сіл гуртувалися навколо козацьких ватажків Тараса Трясила, Івана Сулими, Павла Павлюка, щоб вибороти волю.

Через степи і пороги

Уже кілька днів коні несли їх на захід. За ті тижні, що Максим з козаками, степ змінився невпізнанно. Замовкли птахи, похилилися трави — сонце вибілило й висушило їх. Та у вечірніх променях сонця степ, як і раніше, здавався розкішним: золотом виблискували стебла дерези, обплутані осіннім павутинням, вогнисто спалахували краплини роси на велетнях-будяках. Повітря було напоєне терпкими полинами.

— Гарний степ, джуро! — гукнув козак хлопцеві. — Та ці трави не порівняти з тими, що на Запорожжі. Там тирса* така, що як глянеш — ніби жито стоїть, а комиш — як той ліс. А що вже пирій, ковила, мурава... Як увійдеш у них, то тільки небо й бачиш. Підеш косити — косою не одвернеш, заженеш волів — лише роги видніються. А як настане зима, то хоч який сніг, а трави не закриє...

* Продовження. Початок у № 1—7, 2005 р.

Коні летіли, мов на крилах. Та степ, здавалося, не мав кінця-краю. Аж раптом, ніби з-під землі, виріс дубовий гай.

— Тепер можна й перепочити, — мовили козаки. — А завтра, джуро, побачиш Дніпро.

Подорож Дніпром назавжди запам'яталася хлопцеві. Щоб дістатися Запорожжя, він разом з козаками мав подолати Дніпрові пороги.

— На цьому човні, що каюком зветься, ми й рушимо Дніпром, — старший із козаків кілька разів обійшов човен, пильно обдивляючись дно. — Бачив ти, джуро, козаків у степу. А тепер пізнаєш нашого брата на воді. Запам'ятовуй і цю науку, хлопче, бо то не козак, хто не вміє долати пороги.

— А страшні ті пороги? — допитувався Максим.

— Авжеж!

— Не лякай хлопця, брате. Сідаймо краще в човен, щоб усе добре сідало, а все зле тікало, та й рушаймо!

Човен розітнув Дніпрову гладінь і, легко погойдуючись, поплив за течією. Невдовзі течія стала бурхливішою, здаля почулося глухе ревіння.

— Ще мить, джуро, — і ми на Кодацькому порозі! — прокричав козак.

Коли вода почала клекотіти, як окріп у казані, Максим ухопився за борт човна і заплющив очі. А за мить почув гучний регіт.

— Гарний козак! Минулося вже, розплющ очі, — сміялися запорожці.

Коли Максим отямився, вони розповіли йому, що порогів на Дніпрі дев'ять. Перший — Кодацький. А ще є Сурський, Лоханський, Звонецький, Ненаситець, Вовнизький, Будило, Лишній та Вільний.

— А який із них найнебезпечніший? — спитав джура, в якого ще й досі гуло у вухах.

— Той, що попереду. Козаки називають його Дідом, а селяни — Ненаситцем. Бо ніяк не може насититись. Скільки люду згубив, а все йому мало! Є на ньому місце, що зветься Пеклом. Козаки кажуть: "Втрапив у Пекло, буде тобі й холодно, й тепло". Тож стережися, джуро!

Та не тільки пороги перевіряли Максима на сміливість і витривалість. Був ще несподіваний вітер, що здіймав на

Дніпрі гори-хвилі, була й гроза з блискавицями й громами... "Колись я ще позмагаюся з тобою", — стиха мовив Максим, коли вони підпливали до берега, і непомітно кинув у воду надщерблену монету — чи не єдиний свій скарб.

Вибравшись на берег, запорожці попрямували до високої могили, що виднілася на обрії. За могилою Максим побачив чималий сад, серед якого біліло кілька хат. "Це, певно, і є зимівник", — подумав він.

Назустріч їм вийшов кремезний запорожець. Привіталися.

— То що, Петре, приймеш нашого козака перезимувати? Хлопець добрий і кмітливий. Допоможе тобі в господарстві.

— А чого ж, помічник мені не завадить.

Козаки вдарили по руках. А Максим стояв і ледве стримував сльози. Невже не вийде з нього козака? А казали — джура!

Наступного дня козаки відбули на Січ. Максим сумно дивився їм услід.

— Не журись, хлопче, — втішав його господар. — Не назавжди ж залишили тебе запорожці. От побачиш, невдовзі повернуться. Чи ти думаєш, що ми тут, у зимівниках, не козаки? Так, ми вирощуємо хліб, розводимо худобу, маємо пасіки. А як настає лиха година — сідлаємо коней, беремо зброю — і на Запорожжя, ворога воювати. Та й тут, у запорозькому степу, небезпек вистачає. Безперестанку шастають орди степовиків*. Місяць тому наскочили на наш зимівник... Тепер не скоро поткнуться сюди — добряче я їх зі своїми синами "пригостив"!

Максим з повагою подивився на козака.

— Навчитися шанувати землю, синку, — це теж козацька наука. Може, й найголовніша. Бо тільки любов до рідної землі робить козаків непереможними.

ЛИЦАР ВОЛІ

Чорною примарою вимальовується на тлі нічного неба Кодацька фортеця. Темні бійниці зрідка освітлюються відблисками зі сторожових веж. То польські вояки стоять на варті. Пильнують, щоб українці з поневолених шляхтою земель на Січ не тікали. Та й запорожців у морські походи не пускають.

...А тим часом козаки вже наближаються до фортеці. Веде їх сміливий гетьман Іван Сулима, щоб зруйнувати ненависне укріплення.

Гуркоче Кодацький поріг. А Сулимі в цьому гуркоті вчувається вирування козацької ради. Як розповів він товариству про кривди, які польська шляхта чинить усім українцям і їм, запорожцям, то почув у відповідь: "Веди нас, Сулимо!"

Взяття Кодацької фортеці козаки спланували заздалегідь. Коли наблизилися до ворожого укріплення, Сулима подав знак. Почався штурм. Він був таким несподіваним, що поляки не встигли оговтатися* і не чинили сильного опору. Під ранок Кодацька фортеця впала.

— Славно погуляли, батьку! — вітало гетьмана січове товариство.

Запорожці ще не забули вдалих походів Сулими проти турків, а тепер іще одна славна перемога! Не помилися вони, обравши його своїм ватажком. Доля прихильна до нього. Ще з тих часів, як був невільником на турецькій галері*. Якось під час бою зчинилася на галері метушня. Сулима, скориставшись нагодою, розбив свої кайдани. Дочекавшись ночі, одібрав ключі у галерного ключника і звільнив від кайданів товаришів. Коли варта спохопилася, було вже пізно. Сулима скерував галеру до берегів Італії, там віддав полонених турків і поплив з побратимами на Січ.

...Вістка про зруйнування Кодацької фортеці розлетілася по всій Україні. І йшли на Січ ті, хто разом з Сулимою ладен був задля волі долати, здавалося б, нездоланні мури.

СЛОВНИЧОК НЕЗРОЗУМІЛИХ СЛІВ, позначених у тексті зірочками

осавул, обозний — виборні службові особи на високі адміністративно-військові посади в Україні у 17—18 столітті;

залога — частина війська запорозького;

тирса — трав'яниста степова рослина з вузьким листям;

степовики — загони татар;

оговтався — отямився;

галера — старовинне вітрильне багатовеслове судно.

Художник В. БАРИБА

ПЕРШОВЕРЕСНЕВІ ПОВТОРИЧКИ ДЛЯ ШКОЛЯРИКІВ

Ігор СІЧОВИК

АБЕТКА-ДОБАВЛЯНКА

АБВ — мишка у норі ... .

ГҐД — по дорозі пес ... .

ЕЄЖ — коник весело ... .

ЗИІ — повзе ящірка в ... .

ЇЙК — ворон каркнув на ... .

ЛМН — серед жаб і я ... .

ОПР — вгору кіт хвоста ... .

СТУ — щохвилини я ... .

ФХЦ — посадив я ... .

ЧШЩ — вибіг зайчик з-під ... .

Ь (знак м'якшення) — рак вщипне, то буде ... .

ЮЯ — абетка вся від А до ... .

(я, канз, ащук, ецверед, утсор, редаз, немстропс, акуж, іварт, ежрі, еді, евиж)

ВЧУ Я ЗВУКИ ГОЛОСНІ

Чому так весело мені?
Бо вчу я звуки голосні.
Їх шість. Я всі назву:
А, О, И, І, Е ще й У.

ЧИ МОЖНА ПЕРЕНЕСТИ НІС?

Слово "ніс" я переніс:
НІ -
С.
А сестра мені на те:
— Вийшло щось ні се ні те...
Є в нас правило просте —
знати мусить кожний:
переносить одну
букву
НІЗАЩО НЕ МОЖНА!

НЕ ЗМІНЯТЬСЯ

Крути ці букви так і сяк —
вони не зміняться ніяк.
Якщо уважним будеш ти,
Їх можеш в цих словах знайти.
(Ж, И, І, Н, О, Х)

КРАПКА

Зима. Мороз. І хуртовина.
Село. Дорога. Йде людина.
На ній кожух. Кашне. І шапка.
А після слів і речень —
Крапка.

КОМА

Я писав диктант. І в ньому
загубив чотири коми.
Коми коми коми коми...
Може вам про них відомо?
Хто знайде, несіть додому.
Жде того винагорода.
Згода?
Постав у цьому вірші
чотири коми.

Продовження на стор. 22.

ТРЕНУЙ ПАМ'ЯТЬ

Уважно роздивись малюнок протягом 20—40 секунд. Прикрий його аркушем паперу і дай відповіді на запитання.

1. Де знаходиться вудочка?

2. Який хвіст у собаки?

3. Скільки рибин у відрі?

4. Якого кольору футболка у хлопчика?

5. Що у хлопчика на ногах?

6. Де знаходиться відро?

Якщо ти не помилився жодного разу — маєш 10 балів. 1—2 помилки — 8 балів. 3—4 помилки — 5 балів. 5—6 помилок — 1 бал.

СЛОВОГРАЙ

КАЛИННИК-ПИРІГ З'ЇСТИ І КАЛИННИКОМ-КИСЕЛЕМ ЗАПИТИ

Найбільше слів у слові "калинник" знайшов і додав, що так ще називають кисіль із калини, Микола ІВАЩУК із Львівської області — він отримає в подарунок книгу.

Також барвінчата дізналися, що в деяких місцевостях калинником називають житній хліб з ягодами калини, зарості калини, калиновий гай, калиновий чай, ранні заморозки, весільний коровай.

Андрій ОМЕЛЬНИЦЬКИЙ із Тернопільської області надіслав рецепт напою з ягід калини: "Ягоди залити солодким окропом, поставити у прохолодне місце. Настояти протягом тижня. Калинник процідити й подавати до столу холодним".

А хто знайде найбільше слів (іменників у називному відмінку) в слові *"страхопуд"*? Так називають боягуза, страховище, лякливу тварину. Де ще можна зустріти страхопуда?

Переможець конкурсу отримає подарунок.

"БАРВІНОК" ЩИРО ВІТАЄ СЕРПНЕВИХ ІМЕНИННИКІВ

Ірину АНТОНЕНКО

Марину АРТЮХОВУ

Юрія АРТЮХОВА

Вероніку БАЛИЦЬКУ

Олену БАРАНЧУК

Олега БАТЬКА

Світлану БЕГМАТ

Анну БЄЛІК

Вікторію БІЛОКІНЬ

Максима БОБОША

Лідію БОРИСЕНКО

Романа БУРЯКА

Євгена ВАКАРЧУКА

Катерину ВОРОНКО

Віктора ГЕНДЗЕЛЮКА

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, БАРВІНЧАТА!

Продовження привітань на стор. 23.

МОРСЬКА ДУША

А чи відомо тобі, без чого не може обійтися моряк? Якщо ні, то спробуй дізнатися. З абетки випали деякі літери. Вони й підкажуть тобі відповідь.

(яром зеБ)

Підготував Ігор СІЧОВИК

Гіпноз Забувайло сконструював машину часу. Спочатку він подався до Португалії 17 століття, щоб вирушити у плавання разом із Фернандо Магелланом. Під час кругосвітньої подорожі мандрівники побували навіть на Південному полюсі. Там Гіпноз уперше побачив, як пінгвіни годують своїх дітей пташиним молоком.

Потім Гіпноз помандрував до Давнього Риму й опинився на кораблі імператора Юлія Цезаря. Несподівано на них напали пірати і захопили всіх у полон. Гіпноз устиг повернутись у свій час, а Цезарю за свою свободу довелося заплатити великий викуп.

Яку з двох пригод Гіпноз вигадав? Не забули — серед тих, хто розпізнає 12 правдивих історій, розігруватимуться 12 призів, у тому числі й фотоапарат. Відповіді до редакції слід надсилати не щомісяця, а наприкінці конкурсу.

У куточку чергувала Віра МАЛІЙ

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ, вміщені у № 7

Як називають?

1. Павук. 2. Гриб. 3. Гусінь. 4. Шишка. 5. Слід. 6. Дятел. Писклят.

Хто?

Уночі гуляє, а вдень спочиває, має круглі очі, бачить серед ночі. Сова.

Народна мудрість.

Хто рано підводиться, за тим діло водиться.

Художник І. ПОМЕРАНЦЕВА

ПОЧАТКОВА ШКОЛА
НАУКОВО-МЕТОДИЧНИЙ ЖУРНАЛ

Хочеш стати переможцем?

У цьому тобі допоможе чудова книжка Олександра Гайштута "По ступенькам к развитию внимания, памяти, логики", що вийшла друком у видавництві "Початкова школа". Вона навчить тебе швидко і логічно мислити, спостерігати, систематизувати, узагальнювати та робити правильні висновки.

Працювати з книжкою цікаво як дітям, так і дорослим.

Придбати цю книжку можна за адресою:
04213, Київ, вул. Прирічна, 25-А, Видавництво "Початкова школа"
тел.: 8(044) 501-03-87.

БЮРО ІМЕНИННИКІВ НАГАДУЄ

Жовтневі іменинники мають надіслати фото (з виразним зображенням обличчя, чітко написаними прізвищем, ім'ям та датою народження) разом із квитанцією на 12 або 11 місяців на 2005 рік (піврічні квитанції такого права не матимуть) до 10 вересня, листопадові — до 10 жовтня. Якщо квитанція в редакції, вкажіть, на який конкурс її надіслано.

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, БАРВІНЧАТА!